

SISUKORD

- 5 Lühiuudised
- 7 Eesti MV Rõuges, sprint ja öine
- 10 Eesti MV sprinditeates: Öös on asju
- 14 Evely Kaasiku: Minu esimene täiskasvanute MM
- 18 Eesti noortekoondis EYOC-I Makedoonias
- 20 Eesti juunioride koondis JWOC-I Bulgaarias
- 24 Ratta-o MM Poolas: teatemeeskond kullal
- 28 Rogaini MM: Kuldaja värvid
- 31 Swiss Orienteering Week 2014
- 35 Kaardiülesanne
- 36 Reisijutt: „Lake5Days“ Inglismaal
- 40 Noorendik: Anu Saue tüdrukud
- 42 Vösast väljas: Ilmar Udam
- 44 Orienteeruja aastast 1960: Rudolf Mürk
- 50 Keskonnajutt: Rahvaüritused Virumaa kaitsealadel
- 54 Klubisport: Teistmoodi Jukola
- 56 Orienteerumine süstaga: Aeruramm 2014
- 58 Kolumn: Kui kade võib üks naine olla?
- 59 Juhatuse otsused

Põhikoolis oli vaja igal kevadel koguda kokku 40 jooksuringi, seda sõna otseses mõttes staadionil higistades. Või alternatiivina ujuda, uisutada või orienteeruda. Orienteerumine oli sellest portsust kõige produktiivsem: üks kord päevakul käia võrdus 12 jooksuringiga. Nii see pisik mind tabas, siiani pole ma terveks saanud. Tol ajal käisime päevakutel 5-liikmelise sõpruskambaga, sellest kambast olen orienteerumiskaarti aktiivselt hoidma jäänud ainult mina. Aktiivne – see tähendab, et teen sporti enda jaoks ja püüan käia kõigil oma kandi päevakutel, suurvõistlustele elan kaasa pigem korraldajatelgist. Orienteerumist võib armastada ka rohkem salaja, eks ole. Kui nüüd meenutama hakata, siis EOLi koodi tegin hoopis õpilasmalevas, kus üheks ühisürituseks viis malevajuht ja kunagine tubli noor metsajooksja Siiri Oras meid päevakule. Seal sain endale kena viiekojalise numbri, mida kohe KINDLASTI ei tohtinud unustada. Siiani tulistan seda finišis nagu valatult. Üks asi viis teiseni ja kuidagi sattusin Ilvese klubisse. Toredad noored, toredad mitte enam nii noored ja kogu üldine meeleolu. Nii see saatuslikuks sai, et Ilvese rinnamärk ühel sügiskuu minu rinda pisteti. Kuidas aga sattusin siia, ajakirja, mida olin vaid lähedaste kodulaual sirvinud? Jah, klubiliikmed ikka sokutavad, tirivad ja tõmbavad. Nii mind ajakirjandust õppiva tudengina soovitati ja aasta alguses Orienteeruja aastakoosolekule kaasa võeti. Uut verd on ju alati vaja. Loodan, et kolmandaks numbriks on minust siiski midagi kasu olnud. Kõige suurem väljakutse, mis hetkel seisab lugeja käte vahel, oligi septembrikuu Orienteeruja numbri vägede juhatamine. Kas ujun või upun? Öeldakse, et esimene läheb ikka aia taha. Ei tea, kas just päris aia taha, sest midagi ju ikka lugeda saab, aga esimene ja otsene arusaam sellest o-maailmast oli täitsa omamoodi kogemus küll. Minu kõige suurem hämming on see, kuidas kõik need vähesed inimesed selle ajakirja toimetuses suudavad päris imetusväärse asjaga hakkama saada entusiasmiga toel ja unetundide arvelt. Suur kummardus juba eos. Need inimesed on kõik nii toredad, abivalmid ja alati hea lugemise eest väljas. Kõik see võib ju tunduda lihtsalt Eesti orienteerumise ja orienteerujate aastamärkmetena, aga usun, et seda kõike on aastate pärast lugedes ikka tõeline nostalgia käes hoida. Heast veinist saab veel parem aastatega. Tõeline väärtus Orienteeruja ajakirjal peitub ehk tulevikus. Nii olen sellest mina aru saanud. Ajakirjas olen olnud väga väike mutrike, aga püüan oma oskuste ja mõtetega olla abiks nii, et need kajastuksid selle väärrika ajakirja järgnevates numbrites. Uusi kogemusi on alati vaja, võtan seda väljakutset ühena nendest. Orienteerumisele jään ikka ja alati kaasa elama, hetkel teen seda rõõmuga, aga natukene aktiivsemalt. Aitäh võimaluse eest! Järgmiste ridadeni!

Kristi Luha

Kolmanda numbri peatoimetaja